

Eugène Labiche (1815–1888) korának egyik legnépszerűbb francia drámaírója volt, számos sikeres darabot írt, leginkább a komédia műfajában alkotott.

Jogi egyetemre járt, aztán váratlanul újságírónak állt. 1839-ben kiadta egyetlen regényét, de fél évre rá kivonatta a forgalomból. Első darabja (*Collyon úr*, 1841) után többnyire rövid komédiákat, baletteket, vaudeville-eket írt, a Palais Royal állandó szerzőjeként dolgozott. Korai darabjai közül *A fiatalembernek sietős* (1848) és az *Olasz szalmakalap* (1851) hozták el számára az igazi sikert, ezután még félszáz színpadi művet írt. Az 50-es években egy Orléans melletti vidéki faluba költözött, ahol megválasztották bírónak, de azután is az írásnak szentelte ideje jó részét.

Amíg élt, az egyik legfontosabb európai drámaszerzőnek tartották, darabjait számos nyelven játszották. Később azonban úgy értékelte a szakma, hogy a jellemábrázolás nem tartozott erős oldalai közé, alakjait csak néhány vonással vázolta fel. Vígjátékai mára csaknem teljesen jelentéktelenné váltak, inkább keserűbb hangvételű darabjait szokták színpadra állítani.

LEGLUMÉ, MAGÁNZÓ:
DERZSI DEZSŐ

MISTINGUE:
ERDEI GÁBOR

POTARD, LENGUMÉ UNOKATESTVÉRE:
KÓNYA-ÜTŐ BENCE

JUSTINE, LENGUMÉ INASA:
VARSÁNYI SZABOLCS

NORINE, LENGUMÉ FELESÉGE:
SZALMA HAJNALKA

RENDEZŐ: **BARABÁS ÁRPÁD**

DÍSZLET: SZÜCS-OLCSVÁRY GELLÉRT

JELMEZ: GÁBOR ZSÓFI

KOREOGRÁFUS: BEZSÁN NOÉMI

VIDEO DESIGN: BÁLINT HUNOR

ZENE: KÓNYA-ÜTŐ BENCE

ÜGYELŐ: VERESS ZSÓKA

SÚGÓ: KIS KATINKA

A műsorfüzetet szerkesztette: Nagy B. Sándor
Plakát, grafika: Wanek Ferenc

Bemutató: 2024. április 22.

Eugène Labiche
*A Lourcine utcai
gyilkosság*
Rendező: Barabás Árpád

Barabás Árpád a kilencvenes évek közepétől gyakorló színész, amatőrként kezdte a pályát, majd 2001-ben szerzett diplomát a kolozsvári színművészeti egyetemen. 2001–2010 között a gyergyószentmiklósi Figura Stúdió Színház, azóta pedig a székeludvarhelyi Tomcsa Sándor Színház színésze, ahol jelenleg a társulat művészeti vezetője is.

2004-ben próbálkozott először a rendezéssel, majd színészi feladatai mellett rendezőként is egyre több munkát vállalt. 2014 óta rendez rendszeresen, Gyergyószentmiklóson, Székelyudvarhelyen, Csíkszeredában és Kézdivásárhelyen is több előadást színpadra állított már. 2021-ben Magyarországon, a Gyulai Várszínházban is dolgozott.

Rengeteg alakításdíj és közönségdíj kísérte eddigi színészi pályáját, az utóbbi években rendezéseit is fontos díjakkal, elismerésekkel jutalmazta a szakma. A sepsiszentgyörgyi közönség több előadását is láthatta már, de ez az első rendezése a Tamási Áron Színházban.

„Pár évvel ezelőtt rendeztem egy Goldoni darabot, amelyben azt próbáltuk megvizsgálni, hogy tud-e ma is működni a commedia dell'arte nagyon kötött formája. Maszkokkal, úgy, ahogy azt eredetileg elképzelték... Talán ott akadt be nekem valami, mert onnantól kezdve egyre jobban érdekel ez a fajta színházi nyelv. Most is elsősorban a forma érdekelt, mindenekelőtt stílusgyakorlatként tekintek az előadásra, melynek ugyanolyan fontos alkotóeleme a színész, mint a tér, a zene, a fény, stb.

Ilyen történet, mint a Lourcine utcai gyilkosság, nincs is a valóságban, ez csupán egy felvetés: mi lenne, ha... Az előadást is erre az alapra szeretnénk tehát felépíteni. És ha elfogadjuk a játékszabályokat, ezzel nem leszűkítjük magunkat, hanem kitágítjuk a lehetőségeket. Nem másoljuk le a valóságot, inkább egy olyan játékteret próbálunk teremteni a színpadon, amelyekben működni tudnak az ugyancsak általunk kitalált játékok. Ahogy a gyereknél működik: ha ő eldönti, hogy ez a doboz egy autó, akkor ez tovább nem kérdés számára. De ha ebédelni hívod, egy pillanat alatt félreteszi, és megszűnt a varázslat. A színháznak is ez a lényege szerintem.

Én nem hiszek a realizmusban, az álmézesetességben, mert a színház eleve csinálmány, nem a valóság leképezése. Hiába rendeznék be egy holt realista teret a színházban, ha megkerülnéd a díszletet, ott úgyis azt írná filccel, hogy BAL 1 vagy JOBB2. Inkább fel kell építeni egy olyan világot, amelynek a törvényszerűségeit, paramétereit mi szabjuk meg. Valójában a kontextus határozza meg, hogy mi igaz, és mi hamis. Nem jó, ha a valóság gátat szab a fantáziának. Úgy gondolom, hogy bármilyen műfajban is utazzunk, a színház mégiscsak játék, amit nem szabad elfelejtenünk. Mert valljuk be őszintén, bármilyen előadást is készítenénk, olyan nagyot nem változtatnánk mi ezzel a világon.

Bármit is írunk a műsorfüzetbe, a néző elkezd annak mentén nézni az előadást. Ha azt írjuk, hogy krimi, a néző azt keresi benne. De én nem szeretném, hogy bármit is keressen a néző, hanem egyszerűen üljön be, és nyissa ki az érzékszerveit. Szerintem épp az a szép ebben a történetben, hogy minden általános értelmezésből kilóg. Sem a bűn lélektana felől, sem a nyárspolgárság bírálata felől nem lehet pontosan megközelíteni, hisz valójában csak egy játék. Rengeteg bonyolult összefüggés és félreértés, sötét, nyomasztó, bűnös titokzatosság és abszurd felé hajló fekete humor, de ha jobban belegondolunk, ez egy banális hülyeség.”